

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Piszku oskarżył S. B. o to, że:

1. w dniu 21 stycznia 2010 roku w sklepie (...) przy ul. (...) w P., działając wspólnie i w porozumieniu z G. B., dokonał kradzieży radioodtwarzacza samochodowego CD/DVD marki J. wartości 749zł, laptopa marki A. model A. wartości 3100 zł., wartości łącznej 3849 zł. na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., przy czym zarzucanego czynu dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2. w dniu 23 lutego 2010 roku z marketu budowlanego (...) przy ul. (...) w P. zabrał w celu przywłaszczenia wiertarkę marki (...) (...) (...) wartości 299 zł. na szkodę marketu budowlanego (...) – J. W., przy czym zarzucanego czynu dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości okoliczność, że S. B. w dniu 21 stycznia 2010 roku był w P. w sklepie (...). Był zainteresowany kupnem w systemie ratalnym pralki. Rozmawiał na ten temat z M. G. oraz I. C.. Praktycznie od początku pobytu w sklepie oskarżonego towarzyszył mu M. G., prezentował będące w sprzedaży modele pralek a następnie zaprowadził do stanowiska I. C., która z ramienia (...) zajmowała się obsługą sprzedaży ratalnej. Świadek I. C. udzieliła mu niezbędnych informacji, po czym S. B. opuścił sklep.

(dowód: zeznania M. G. k.5-7v., 58v.-59, 125v., 244v.-245v., 420v.- 421v., 475v.; zeznania I. C. k.16v.-17, 420; zeznania M. Ś. k.14v.-15, 254v.-255, 421v.-422v.)

W tym samym czasie w tym sklepie był także G. B.. Oglądał wystawione do sprzedaży telewizory. Po jakimś czasie, kiedy oskarżony jeszcze rozmawiał ze sprzedawcami, opuścił sklep.

(dowód: zeznania M. G. 420v.-421, 475v., zeznania G. B. k.243v.-244, 476)

Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił na bezsporne ustalenie, że powyższe osoby weszły do sklepu jednocześnie, aby działały w porozumieniu oraz aby razem opuściły sklep. Nie ma też pewności, w którym momencie dokonano kradzieży sprzętu elektronicznego wymienionego w zarzucie z punktu 1. Dzień wcześniej laptop był okazywany klientowi. W dniu, w którym stwierdzono brak urządzeń, sklep otwarty był od godziny 9:00 a oskarżony miał w nim być około godz. 11:00-12:00. Wczesniej również byli klienci. Kradzież zgłoszono po godz. 12:00. Pracownicy sklepu nie byli pewni czy w chwili otwarcia sklepu komputer był na półce.

(dowód: protokół przyjęcia ustanęgo zawiadomienia o przestępstwie k.4-7, zeznania M. Ś. k.422, zeznania M. G. k. 5-6, 421-421v., zeznania I. C. k.16v.-17)

Oskarżony S. B. konsekwentnie w toku całego procesu nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, że nie zabierał rzeczy ze sklepu. Wyjaśnień z dochodzenia nie pamiętał.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. B. k. 243, 252, 419v.-420)

Po rozpoznaniu sprawy VII K. 16/13 Sąd Rejonowy w Szczytnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P. wyrokiem z dnia 12 lutego 2014 roku uniewinnił G. B. od zarzutu dokonania wspólnie i w porozumieniu z S. B. w dniu 21 stycznia 2010 roku w sklepie (...) przy ul. (...) w P. kradzieży radioodtwarzacza samochodowego CD/DVD marki (...) wartości 749 złotych, laptopa marki (...) model (...) wartości 3100 złotych, czyli mienia o łącznej wartości 3849 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.. Oskarżyciel publiczny nie wnioskował o sporządzenie pisemnego uzasadnienia tego orzeczenia i wyrok uprawomocnił się w I instancji.

(dowód: odpis wyroku k.264)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższe ustalenie w połączeniu z jednoznacznymi zeznaniami świadka M. G., który na rozprawie w dniu 17 sierpnia 2014 roku wprost wskazał „Nie widziałem aby oskarżony wynosił sprzęt. Ja z nim rozmawiałem, miałem go cały czas na oku. On na pewno nie wyniósł tego sprzętu”, wyjaśnieniami oskarżonego wskazuje, że S. B. nie popełnił zarzucanej mu w punkcie 1. kradzieży. Wprawdzie podczas wcześniejszego rozpoznania sprawy – po złożeniu wniosku w trybie art. 387 kpk o skazanie go na karę o charakterze wolnościowym – przyznał się do popełnienia przestępstw wskazanych w akcie oskarżenia ale wyjaśnienia te miały na celu jedynie osiągnięcie konkretnego celu w postaci uzyskania kary o charakterze wolnościowym. Tak też oskarżony wyjaśnił w dniu 22 marca 2011 roku wskazując, że przyznał się jedynie dlatego, że obrońca wskazał mu, że aby jego wniosek o skazanie mógł być uwzględniony musi przyznać się do popełnienia przestępstw – vide: wyjaśnienia k.252. W ocenie Sądu takie wyjaśnienia mają zatem nikłą wartość dowodową i nie mogą być podstawą ustaleń faktycznych. Poza tym pozostają one w sprzeczności zarówno z prawomocnym wyrokiem dotyczącym G. B. jak i z zeznaniami M. G., I. C., M. Ś. i G. B..

Na taką ocenę dowodów nie rzutują zeznania świadka M. R. poprzednio B.. Wprawdzie słyszała rozmowę telefoniczną jej męża dotyczącą komputera ale z uwagi na jej ogólnikowość, lakoniczność nie sposób połączyć ją z czynem zarzucanym oskarżonemu. Zresztą świadek ten sam na rozprawie podkreśliła, że nie ma pewności czy chodziło w tej rozmowie o B. czy dotyczyła ona „innej osoby bardziej oziępszej niż mój mąż” (chodzi o G. B.) – vide: zeznania k.66v.-67, 456v.

Świadkowie M. J. (vide: zeznania k.60v.-61, 421v.) i K. R. (1) (vide: zeznania k.94v., 257, 423, 475v.) nie posiadali wiedzy, która miałaby znaczenie dla ustaleń faktycznych w zakresie zarzucanych oskarżonemu czynów. Z tego też powodu nie ma potrzeby omawiania tych zeznań.

W zakresie czynu opisanego w punkcie 2. Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 lutego 2010 roku oskarżony S. B. wraz z G. B. i K. R. (1) przebywali w P.. Przyjechali pożyczonym samochodem marki O. (...) należącym do A. K.. Kiedy oskarżony pojawił się w sklepie (...) został rozpoznany przez M. G. jako osoba mająca związek z kradzieżą w jego sklepie w dniu 21 stycznia 2010 roku. Z tego powodu powiadomił Policję. Oskarżony wraz z towarzyszącymi mu mężczyznami został zatrzymany.

(dowód: zeznania M. G. k.5-7v., 58v.-59, 125v., 244v.-245v., 420v.- 421v., 475v.; zeznania świadków: E. T. k.63v., 245v.-246, 423-423v., P. K. k.143v., K. R. (2) k.174v., 423v.-424; umowa sprzedaży okazana na rozprawie k.165)

W trakcie przeszukania samochodu, którym się poruszali, w jego bagażniku, ujawniono między innymi wiertarkę marki (...) (...)o nr seryjnym (...) wartości 299 złotych. Podróżujący tym samochodem nie znali jej pochodzenia i nie wiedzieli w jaki sposób znalazła się w bagażniku auta.

(dowód: protokół przeszukania samochodu O. (...) k.51-53, zeznania K. R. (1) k.94v.; protokół oględzin rzeczy k.104-105, dokumentacja fotograficzna k.106-107;)

W toku czynności dochodzeniowych ustalono, że przedmiotowa wiertarka została skradziona z marketu budowlanego należącego do firmy (...) Sp. z o.o. w P.. Współwłaściciel firmy (...) potwierdził utratę wiertarki. Kierownik sklepu przy ul. (...) w P. należącego do w/w firmy – S. N. wskazał, że na stanie jego sklepu miały się znajdować dwie wiertarki marki (...) (...)i wartości 299 złotych każda. Sprawdzając w dniu 23 lutego 2010 roku ustalił, że w magazynie są dwa opakowania od w/w wiertarek o numerach seryjnych (...)i (...) ale samych urządzeń nie ma. Ostatni spis remanentowy miał miejsce w dniu 10 stycznia 2010 roku. Zatrzymaną wiertarkę zwrócono pokrzywdzonemu - firmie (...).

(dowód: zeznania świadków: N. W. k.133v, 255, S. N. k.95v.-96, 251, 422v.-423; pokwitowanie k.134)

Ustalono także że w dniu 23 lutego 2010 roku między godz. 9:19 a 9:28 w markecie budowlanym przy ul. (...) był oskarżony S. B.. Zapis z monitoringu wskazuje na oskarżonego ale nie ujawnia aby wynosił ze sklepu wiertarkę. Trzymał w rękach przedmiot – ale zdecydowanie nie była to wiertarka.

(dowód: protokół oględzin zapisu z monitoringu k.98-100, materiał poglądowy k.101-103)

Oskarżony S. B. konsekwentnie w toku całego procesu nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, że nie zabierał rzeczy ze sklepu. Nie pamiętał czy był w markecie budowlanym. Po okazaniu zdjęć pochodzących z zapisu monitoringu ze sklepu przy ul. (...) potwierdził, że to on jest na nich widoczny. Wyjaśnień z dochodzenia nie pamiętał.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego S. B. k. 243, 252, 419v.-420)

Sąd zważył, co następuje:

Przypisanie oskarżonym odpowiedzialności karnej wymaga ustalenia popełnienia przez sprawcę czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Ustalenie zaś, że czyn taki został popełniony polega na wykazaniu, że sprawca swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona zarówno przedmiotowe, jak i podmiotowe zawarte w treści normy karnej, której naruszenie zostało mu zarzucone.

W niniejszej sprawie, w zakresie przedmiotu rozpoznania nie budzą wątpliwości jedynie dwie rzeczy. Pierwsza, że w dniu 20 lub 21 stycznia 2010 roku dokonano w sklepie (...) w P. kradzieży radioodtwarzacza samochodowego CD/DVD marki (...) i laptopa marki (...) model (...) o łącznej wartości 3849 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B.. Druga rzecz niebudząca wątpliwości jest taka, że dokonano też kradzieży wiertarki marki (...) (...) o nr seryjnym (...) wartości 299 złotych na szkodę firmy (...) (ale data tego czynu już nie jest pewna).

Wyżej przedstawiony materiał dowodowy nie jest jednoznaczny i nie pozwala na precyzyjne ustalenie, że to oskarżony jest również sprawcą zarzucanego mu w punkcie 2. czynu. Budzi uzasadnione wątpliwości okoliczność czy faktycznie w dniu 23 lutego 2010 roku dokonano zaboru wiertarki. Tego dnia ujawniono jej brak w sklepie. Ostatni remanent miał miejsce 10 stycznia 2010 roku. Nikt z pracowników nie zauważył brakującego towaru do czasu kiedy w sklepie pojawił się policjant z pytaniem czy zabezpieczona wiertarka pochodzi z tego sklepu. Poza tym, co należy wyraźnie podkreślić, brakuje dwóch wiertarek a w toku przeszukania samochodu odnaleziono tylko jedną. Co stało się z drugą wiertarką i kiedy została utracona?. Ponadto samochód, którym się poruszał oskarżony z kolegami, był pożyczony od innej osoby – A. K.. Wiele osób miało do niego dostęp. Także w dniu 23 lutego 2010 roku oprócz oskarżonego poruszali się nim także G. B. i K. R. (1) a wiertarkę odnaleziono w bagażniku auta. Zapisy monitoringu nie pozwalają na przyjęcie, że oskarżony wyniósł wiertarkę ze sklepu. Nie miał jej w rękach a przypuszczenia, że mógłby ją mieć ukrytą są jedynie spekulacjami i nie mogą być podstawą skazania.

Na podstawie zebranych dowodów i poszlak nie sposób stworzyć jednej pewnej, niepodważalnej wersji przebiegu wydarzeń. W niniejszej sprawie jest co najmniej kilka równie prawdopodobnych wersji, zarówno co do sprawcy, sprawców jak i daty czynu. Tym samym brak bezpośrednich dowodów kradzieży wiertarki osobiście przez oskarżonego lub chociaż porozumienia z innym osobami w celu kradzieży – czyli współsprawstwo – jak również śladów świadczących o kontakcie oskarżonego z wiertarką, uniemożliwia skazanie S. B.. Sąd nie może opierać się na prawdopodobieństwie sprawstwa ale musi mieć pewność co do osoby kradnącego lub współdziałającego z kradnącymi. Niewątpliwie okoliczności w jakich pojawiają się oskarżony i jego koledzy w P. są co najmniej dwuznaczne a wręcz sugerujące ich udział w zdarzeniach, ale jest to tylko kolejna poszlaka, która w zestawieniu z pozostałymi poszlakami i niektórymi dowodami nie tworzą jednej, logicznej i kompletnej całości.

Jednoznacznych dowodów winy oskarżonego w toku całego procesu nie zdołano zebrać a tym samym nie udowodniono, aby oskarżony popełnił zarzucane mu czyny. W tych okolicznościach Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia obu czynów wskazanych w akcie oskarżenia.

O kosztach obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu orzeczono w myśl przepisów wskazanych w punkcie II. wyroku. Wysokość przyznanego wynagrodzenia jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i ilości rozpraw w których uczestniczył.

Z uwagi na uniewinnienie oskarżonego, o kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 632 pkt 2 kpk, obciążając nimi Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...)

(...);

3. (...)

P., (...)